

det er, naar den syge ligger paa et privat Sygehus eller et Tuberkulosehjem, og Ministeriet forlanger, det skal bevises, at vedkommende ikke kan komme paa et Tuberkulosesanatorium, at faa en Kommunalbestyrelse til — jeg kan i saa Henseende henvide til adskillige Sogneraad — at efterkomme Tuberkuloselovens Bestemmelser paa dette Punkt. Man hænger sig i det Udtryk, at det skal „bevises“, at der virkelig er Pladsmangel paa det statsanerkendte Tuberkulosehospital, og saa siger man f. eks. til en Mand, der efter Lægens Anskuelse trænger til øjeblikkelig Indlæggelse: Ja, men der er Mulighed for, at Du kan komme ind paa et statsanerkendt Sanatorium i Løbet af 3—6 eller flere Maaneder, saa maa Du vente saa længe, Du klarer dig nok. Det er den Slags Folk, der er gaaede til Hjælpekasserne, og jeg indser ikke, at der, naar man staar overfor et inhumant Sogneraad, er noget forkert i, at en Hjælpekassebestyrelse, der er mere human-tænkende, skulde have Lov til at hjælpe en saadan ulykkelig stillet Familie. Det er det, jeg har villet hævde; har jeg udtrykt mig uklart, beklager jeg det.

Den højtærede Minister hævdede, at det ikke havde været Forudsætningen ved Hjælpekasselovens Givelse i 1907, at Kommunerne skulde have en Trediedel af deres Bidrag godtgjort af Staten. Det er muligt, at den højtærede Minister kan gøre den Fortolkning, han har fremsat af denne Sags Historie, gældende; men jeg tillader mig dog at paastaa, at indenfor Hjælpekasseinstitutionen og i Kommunalraadene har det været en Forudsætning, at man stadig kunde vente at faa refunderet fra Staten en Trediedel af det Beløb, der i alt blev givet ud gennem Hjælpekasserne, og det er ogsaa det, som Hjælpekassebestyrelserne gennem deres Resolution fra Fredericia-Mødet i September beder Rigsdagen om. Jeg synes derfor ikke, at der i og for sig er nogen Grund til at begynde en vidtløftig Drøftelse af, hvorvidt det har været Forudsætningen, at Kommunerne skulde have denne Trediedel. Spørgsmaalet er i Dag: Vil man være med til at give dem denne Trediedel, som alle Landets Hjælpekassebestyrelser har anmodet om?

Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger om Lovforslaget om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd. Jeg hører til min Forundring, at den højtærede Minister er glad for, at det ærede Medlem fra Thisted (Hornstrup) har fremsat den Udtalelse, som jo vel skal ses i Forbindelse med det, han i øvrigt sagde, at han mente, at

hvis man vedtog Ændringsforslag Nr. 12 — hvad jeg haaber vil ske —, vilde det hindre Gennemførelsen af det nævnte Lovforslag. Jeg er yderst forbavset over, at en Udtalelse af den Art fra en Repræsentant for Højre kan interessere den højtærede Indenrigsminister i saa høj Grad, som det lader til. Det har forundret mig, fordi den højtærede Minister som gammelt Medlem af dette Ting ved, at hernede optræder Højres Medlemmer alle som overordentlig humane Mennesker, de vil gerne være med til at gennemføre Forbedringer af Tuberkuloseloven, Fattigloven, Hjælpekasse-loven o. s. v., men de samme Højremedlemmers nære Venner og Meningsfæller i det andet Ting er ligesaa ivrige til at slaa de samme humane Krav ned, og det faar de Lov til deroppe, uden at nogen af Folketingets Højremedlemmer nogen Sinde, hverken her i Tinget eller udenfor, offentligt udtaler deres Protest derimod. Derfor mener jeg, at det, der har nogen Betydning af de Udtalelser, det ærede Medlem fra Thisted fremsatte i Dag, er Bemærkningen om, at han vilde stemme imod, at der gives flere Penge til Enkerne. Det er det, der har reel Værdi, og aldeles ikke, hvad det ærede Medlem mener om Vedtagelsen af dette Ændringsforslag og om dets Indflydelse paa Gennemførelsen i Landstinget af Lovforslaget om Understøttelse til Børn af Enker.

Det ærede Medlem fra Thisted havde i øvrigt været den rette til at sige os et Par Ord om, hvorledes det gaar dette Lovforslag i Landstinget. Der er vel ikke et saa svælgende Dyb befæstet mellem Højremændene i Folketinget og i Landstinget, at et Højremedlem af dette Ting ikke kunde fortælle os en lille Smule om, hvorvidt Højremedlemmerne i det andet Ting vil komme Enkerne til Hjælp eller ikke. Jeg tillader mig i Henhold til de Udtalelser, der er fremsatte i Landstinget ved Behandling af Regeringsforslaget i tvende Samlinger, at hævde, at de Herrer deroppe ikke vil fremme denne Sag, og naar de begraver Lovforslaget i et Udvalg, er det, fordi de ikke vil have, at Brutaliteten skal staa ren og klar for Vælgerne, naar vi nu om faa Maaneder skal til Folketingsvalg. Det er det virkelige Forhold og Sagens virkelige Forklaring. I øvrigt fik jeg det Indtryk, at Ministeren personlig stærkt ønsker, at Lovforslaget skal blive gennemført. Men, som sagt, efter alt, hvad der foreligger, kan Ministeren lige saa lidt som jeg have noget grundet Haab om, at det vil ske, og Resultatet bliver da, hvis vi forkaster de af Mindretallet under Nr. 10 og 11 stillede